

Arrest

nr. 291 992 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. KALIN**
 Hulsbergweg 7 A
 3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door de voogd X, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat M. KALIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling binnen op 14 februari 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, O.A., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 28 februari 2006 in het subdorp Gambel, dat deel uitmaakt van het grotere dorp Kandibagh, in het district Chaparhar in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je samen met je broers en zussen op bij je ouders. Je ging er tevens naar school en volgde er religieuze lessen in de moskee.

Jouw vader was sinds 2017 aan de slag voor een Franse organisatie als vaccinator en verpleger. In dit verband reisde hij naar afgelegen plekken die geen toegang hadden tot medische zorg en voorzag hij medicatie. De taliban kwam te weten dat je vader dit werk uitvoerde en dat hij samenwerkte met een buitenlandse organisatie. Daaropvolgend kreeg je vader bedreigingen in de vorm van verschillende dreigbrieven, waarin hij werd aangemaand om zijn werkactiviteiten stop te zetten en in plaats daarvan gewonde talibs te verzorgen, anders zou hij gedood worden. Jouw vader weigerde echter om zijn job bij de Franse organisatie op te geven. De taliban gaf daarop te kennen dat ze jouw vader met rust zouden laten als hij zijn twee oudste zonen de groepering zou laten vervoegen om hen te laten meestrijden in de jihad. Jouw vader argumenteerde dat jullie te jong waren en naar school moesten gaan. Vervolgens liet je moeder jou niet langer buitenkomen, je werd binnenshuis gehouden voor je eigen veiligheid.

Enige tijd later werd je vader het slachtoffer van een bomaanslag. De taliban had een bom geplaatst in de auto van de organisatie waarmee je vader en enkele collega's die dag op pad waren. Je vader raakte zwaargewond en de chauffeur overleefde deze aanslag niet. Je vader werd overgebracht naar het ziekenhuis. Zijn lot was gedurende een tijd onzeker, waardoor je moeder aan je oom langs moederszijde vroeg om jou en je broer Abdullah in veiligheid te brengen. Diezelfde avond kwam je oom jou en je broer ophalen en werd besloten dat jullie uit Afghanistan moesten vertrekken.

De volgende dag verliet je samen met je broer Abdullah Afghanistan en reisde je via Pakistan naar Iran. In Iran geraakten jij en je broer van elkaar gescheiden. Je reisde vervolgens verder via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België. Je was ongeveer een jaar en acht maanden onderweg. Vervolgens deed je op 15 februari 2022 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Nadat je vader voldoende hersteld was van zijn opgelopen verwondingen ging hij opnieuw aan de slag als verpleger bij de Franse organisatie en zette hij zijn werk verder. Na de machtsovername diende je vader met dit werk te stoppen en verliet hij Gambel dorp. Sindsdien onderhoud je nog contact met je vader, maar zijn actuele verblijfplaats deelt hij niet. Jouw moeder en je jongere broer en zussen verhuisden naar je maternale oom twee dorpen verderop.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je er geen kansen zal krijgen en niet volgens je eigen keuze zal kunnen leven.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: kopieën van vier opleidingscertificaten van je vader, een kopie van een aanwezigheidscertificaat van je vader, een kopie van een aanbevelingsbrief vanwege A.M.I., een kopie van een jobaanbieding vanwege A.M.I., een kopie van een werkcertificaat vanwege A.M.I., een kopie van je vaders werkbadge, foto's van vier dreigbrieven, foto's van je vader in het ziekenhuis, een foto van een autowrak en foto's van jouw familieleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf je te kennen dat je in het verleden hebt geworsteld met negatieve gevoelens en hierdoor een gesprek hebt gehad met een psycholoog (CGVS, p. 5). Inmiddels voel je je beter. Je werd er vervolgens op gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p.3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 28).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vader in het verleden werkzaam zou zijn geweest als verpleger/vaccinator voor een Franse organisatie en dat je vader omwille van deze zogenaamde werkactiviteiten door de taliban zou zijn bedreigd, alsook dat er een aanslag op hem gepleegd zou zijn (CGVS, p. 17). Er dient echter te worden aangestipt dat je niet aannemelijk weet te maken dat je vader deze job voor desbetreffende organisatie zou hebben uitgevoerd. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door een gebrek aan aannemelijkheid, alsook kunnen verscheidene merkwaardigheden en tegenstrijdigheden worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou aangebrachte asielaanvraag en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je in wezen erg weinig informatie kan geven over je vaders vermeende job. Zo kan je eigenlijk enkel vertellen dat je vader voor 'een organisatie' zou hebben gewerkt (CGVS, p. 13, p. 19). Meer informatie over desbetreffende organisatie kan je echter niet weergeven. Zo blijkt je zowaar niet op de hoogte van de naam van deze organisatie, hoewel deze prominent vermeld staat op verscheidene documenten die je zelf hebt neergelegd, namelijk A.M.I. Je zou de inhoud van deze documenten hebben laten uitleggen door anderen, waardoor het des te meer mag verbazen dat je niet zou weten hoe deze organisatie net wordt genoemd. Verder kan je niet zeggen of de organisatie nog andere kantoren buiten Jalalabad had en of de organisatie tevens in andere landen actief is (CGVS, p. 19, p. 20). Evenmin kan je zeggen wat er net met deze organisatie is gebeurd nadat de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, hetgeen toch enigszins merkwaardig is daar je vader je wel zou hebben verteld dat hij met zijn vermeende werk zou zijn moeten stoppen. Op de vragen wat je vader net zou hebben gestudeerd voor deze zogenaamde job, hoe hij dan vervolgens desbetreffend werk zou hebben gekregen, hoeveel hij net zou hebben verdiend en wie je vaders baas zou zijn geweest, dien je tevens het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 21, p. 22). Je vertelt dat je vaders taak eruit zou hebben bestaan om naar afgelegen plekken te reizen en daar de nodige medische zorg en medicatie te verlenen, maar naar welke plekken je vader dan net zou zijn gegaan en welke medische problemen deze mensen dan net zouden hebben gehad, kan je niet weergeven (CGVS, p. 19, p. 22). Overigens ben je niet op de hoogte of je vader al dan niet over een kantoor zou hebben beschikt of louter rechtstreeks naar deze afgelegen plekken zou zijn gereisd. Ook kan je eigenlijk niet zeggen met welke reden en/of motivatie je vader net deze specifieke job, die gezien de Afghaanse context toch enig risico inhield, zou hebben aangevat (CGVS, p. 21). Het oogt daarbij enigszins merkwaardig dat jouw vader klaarblijkelijk nooit echt over dit risico zou hebben gesproken en dat er jou klaarblijkelijk nooit enige voorzichtigheid zou zijn geboden over het rondvertellen van je vaders vermeende job aan anderen (CGVS, p. 23).

Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in

wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je vader en andere familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus wel degelijk in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 14, p. 15). Je onderhoudt tot op heden contact met je vader via spraakberichten en hebt daarbij nog met je vader gesproken nadat je de oproepingsbrief vanwege het CGVS hebt ontvangen. Dat je na jouw vertrek uit Afghanistan werkelijk nooit meer aan jouw familie verdere vragen zou hebben gesteld over je vaders vermeende job en zelfs je vader niet meer informatie zou hebben gevraagd nadat hij je documenten zou hebben opgestuurd, doet daarbij de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 20). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd of je dan niet nieuwsgierig was naar hetgeen je er in wezen toe heeft gebracht je land te verlaten, stel je dat je pas na een consultatie met je advocaat, waar je te horen zou hebben gekregen dat je bepaalde dingen zou moeten weten, je vader hieromtrent zou hebben aangesproken. Dat je gedurende al die tijd dat je hier in contact stond met je familieleden, uit eigen beweging nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Je jonge leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verschuiving. Het gegeven dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

De door jou neergelegde documenten – met name vier opleidingscertificaten van je vader, een aanwezigheidscertificaat van je vader, een aanbevelingsbrief vanwege A.M.I., een jobaanbieding vanwege A.M.I., een werkcertificaat vanwege A.M.I., een kopie van je vaders werkbadge (zie documenten 1 tot en met 6 in de groene farde van het administratief dossier) – zijn daarbij niet in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee je je vaders zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarbij gaat het in deze niet om originele documenten, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afgaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afgaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die volledig voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van je vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen.

Ook hier is het immers opvallend te noemen hoe weinig je in wezen kan vertellen over je eigen zogenaamde problemen, hoegenaamd de reden waarom je Afghanistan halsoverkop zou hebben moeten ontvluchten. Zo kan je eigenlijk niet zeggen wanneer de taliban te weten zou zijn gekomen dat je vader zich voor de buitenlandse organisatie zou hebben ingezet en weet je niet hoe lang je vader al voor desbetreffende organisatie aan de slag zou zijn geweest toen de vermeende bedreigingen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 23, p. 24). Nochtans staan op de door jou neergelegde dreigbrieven datums vermeld (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier; zie tevens infra). Wat betreft desbetreffende dreigbrieven kan je niet aangeven hoe deze jouw vader net zouden hebben bereikt en of jouw vader ooit persoonlijk en rechtstreeks door de taliban zou zijn benaderd. Op de vraag hoe lang deze bedreigingen aan de gang zouden zijn geweest, kan je eveneens geen antwoord bieden. Evenmin kan je zeggen hoe jouw vader de taliban net zou hebben geweigerd, hoe hij deze weigering net zou hebben overgebracht. Dat je, zo blijkt, zowaar geheel niet kan schetsen hoe lang jij zelf het huis niet zou hebben mogen verlaten uit angst voor jouw veiligheid, doet aanzienlijk de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 9, p. 10, p. 24). Dat je, ook wanneer rekening wordt gehouden met je leeftijd toentertijd, werkelijk niet zou kunnen zeggen of dit dagen, weken, maanden of langer dan een jaar zou geduurd hebben, is geheel niet aannemelijk te noemen en doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen hieromtrent. Verder weet je niet op welk tijdstip van de dag jouw vader door de vermeende bomaanslag getroffen zou zijn of waar dit net gebeurd zou zijn (CGVS, p. 25). Het ziekenhuis waar je vader vervolgens zou hebben gerevalideerd kan je evenmin noemen en je kan daarbij niet zeggen hoeveel tijd je vader net in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht. Dat je dermate weinig concrete informatie weet aan te brengen omtrent je eigen zogenaamde problemen, is bijzonder opmerkelijk te

noemen. Andermaal dient bovendien te worden vastgesteld dat je na alle vermeende gebeurtenissen en na je aankomst in België nooit meer enige verdere vragen hebt gesteld aan je vader en andere familieleden over hetgeen zich net zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 25). Naar analogie met bovenstaande motivering mag het uiterst verbazen dat je ook omtrent de specifieke problemen die jij en je gezin zouden hebben gekend, werkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond. Indien jouw vader werkelijk een dermate risicovolle job zou hebben uitgeoefend, hij en jullie gezin hierdoor werkelijk door de taliban zouden zijn bedreigd, je hierdoor werkelijk gedurende een tijdlang het huis niet zou hebben mogen verlaten, je vader werkelijk ernstig gewond zou zijn geraakt in een op hem gerichte bomaanslag en jij vervolgens werkelijk in allerijl je land van herkomst zonder veel te weten zou hebben moeten verlaten, dan kan het in wezen niet overtuigen dat je nadien, gedurende de meerdere contactmomenten die je nog met je familie had, nooit meer zou hebben geïnformeerd naar wat er zich nu net allemaal zou hebben afgespeeld. Dergelijke desinteresse in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, gekoppeld aan vage en lacunaire verklaringen, is zeer eigenaardig te noemen en reflecteert negatief op je algehele geloofwaardigheid.

De door jou geschetste gang van zaken wordt daarenboven gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling wordt geplaatst. Zo oogt het alreeds weinig aannemelijk dat jouw vader gedurende alle problemen die zich zouden hebben voorgedaan, de zogenaamde bedreigingen en de vermeende bomaanslag, stevast zou zijn blijven verder werken voor deze Franse organisatie. De taliban had immers een aanwezigheid in jouw dorp en zou er al eerder mensen hebben neergeschoten (CGVS, p. 18). Dat jij en je broer na de vermeende bedreigingen vanwege de taliban wel gedurende bepaalde tijd het huis niet zouden hebben mogen verlaten, maar je vader – wiens job dus het probleem zou hebben gevormd voor de taliban – wel eenvoudigweg elke dag van thuis uit op en af zou zijn gaan werken, kan vanuit die optiek moeilijk overtuigen (CGVS, p. 11). Dat je vader bovendien na de vermeende bomaanslag die hij zou hebben overleefd, nadien wederom zijn werk zou hebben hervat, roept tevens twijfels op, des te meer aangezien je eigenlijk geen idee hebt van zijn initiële motivatie om dit werk aan te vatten (CGVS, p. 13; zie tevens supra). Je familie zou daarbij tot aan de machtsovername door de taliban in het dorp Gambel zijn blijven wonen en een groot deel van je familieleden woont tot op heden nog steeds in het district Chaparhar, met name in Aidakhel, hetgeen in wezen vlakbij jouw geboortedorp Gambel kan worden gesitueerd (CGVS, p. 7, p. 11-12). De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat indien de taliban werkelijk jou, jouw vader en je gezin zou hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad. Daar je vader elke dag zou zijn gaan werken en tevens in jullie huis mensen zou hebben ontvangen om hen medische verzorging toe te dienen, maakt dat jullie gezin niet bepaald discreet was te noemen (CGVS, p. 21). Dat je vader bovendien na de vermeende bomaanslag, die in mei 2019 zou hebben plaatsgevonden, vervolgens gedurende meer dan twee jaar tot aan de machtsovername klaarblijkelijk zonder verdere problemen zijn werkactiviteiten zou hebben kunnen voortzetten, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Het oogt immers eigenaardig dat de taliban al deze moeite zou ondernemen, het sturen van verscheidene dreigbrieven en het plaatsen van een explosief, om je familie dan vervolgens na je vertrek ongemoeid te laten terwijl hun eisen allerm minst zouden zijn ingewilligd en je vader gewoon zou hebben verder gewerkt. Dat je van niets zou weten en dat je familie je niet zou inlichten als er zich nog problemen zouden hebben voorgedaan na jouw vertrek, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd (CGVS, p. 27). Er dienen met andere woorden verscheidene vraagtekens te worden geplaatst bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte gang van zaken.

Voorts dienen er enkele incoherenties te worden opgemerkt in jouw opeenvolgende verklaringen, hetgeen verder nefast is voor je algehele geloofwaardigheid. Om te beginnen doet het bevreemdend aan dat jij tijdens het persoonlijk onderhoud stellig aangeeft dat je vader in totaal drie zogenaamde dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 23), maar wel degelijk vier verschillende dreigbrieven neerlegt ter staving van je verzoek (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Opmerkelijk is tevens dat jij beweert dat je tot op het moment dat je deze documenten hebt ontvangen, hetgeen zou hebben plaatsgevonden nadat je je oproepingsbrief voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS had ontvangen, geheel niet zou hebben geweten dat je vader ooit dergelijke dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 23), daar je alreeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat je vader door middel van dreigbrieven door de taliban geviseerd zou zijn geweest (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Wanneer je vervolgens met deze incoherentie wordt geconfronteerd, stel je dat je bij de DVZ nooit over deze vermeende dreigbrieven zou hebben gesproken en dat de tolk waarschijnlijk een fout zal hebben gemaakt (CGVS, p. 27). Je benadrukt hetzelfde in je opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die je op 8 december 2022 via je advocate overmaakte. Dit betreft echter een blote en vrij gratuite bewering, die moeilijk als afdoende kan worden beschouwd. Eveneens merkwaardig is het feit dat een van de vier zogenaamde dreigbrieven die je voorlegt gedateerd is op 11/10/1440

naargelang de islamitische kalender, hetgeen overeenstemt met de datum van 15 juni 2019, hetgeen zou betekenen dat deze zogenaamde dreigbrief pas na de vermeende bomaanslag en na jouw vertrek uit Afghanistan jouw vader zou hebben bereikt. Dit vindt niet meteen weerklank in het door jou aangebrachte asielrelaas. Overigens had je bij de DVZ initieel dat je ongeveer drie dagen na deze vermeende bomaanslag uit Afghanistan zou zijn vertrokken enerzijds, terwijl je tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen geeft dat je alreeds die volgende ochtend het land zou hebben verlaten (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5; CGVS, p. 26). Hiernaar gevraagd, herhaal je andermaal dat je dit nooit zou hebben verklaard en dat de tolk opnieuw fouten zal hebben gemaakt (CGVS, p. 27). Het louter ontkennen van eerder gedane verklaringen kan bovengenoemde tegenstrijdigheid echter niet opheffen. Het gegeven dat jouw opeenvolgende verklaringen niet geheel consistent te noemen zijn en bovendien in strijd zijn met de door jou voorgelegde documenten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit eventueel zou puren.

In de mate dat je te kennen geeft dat je jezelf in Afghanistan geen toekomst ziet uitbouwen en dat er in jouw land van herkomst geen mogelijkheden zijn om verder te studeren (CGVS, p. 18, p. 27), dient het CGVS te stellen dat dergelijke motieven in wezen niet ressorteren onder de criteria voor internationale bescherming. Het staat jou echter vrij om je in het kader van een duurzaam verblijf in dit land te wenden tot de daartoe geëigende kanalen. Waar je nog aanvult dat je in Afghanistan je eigen vlag niet zou kunnen gebruiken, niet zou kunnen kiezen op welke manier je leeft en dat je er zou moeten leven zoals anderen dat willen, moet er in dit verband op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je levensstijl en –keuzes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Uit de beschikbare landeninformatie kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Je toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden contacten onderhoudt. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zussen sinds de machtsovername bij je maternale oom en zijn gezin in het nabijgelegen dorp Aidakhel in het district Chaparhar, die hen in levensonderhoud voorziet (CGVS, p. 11-12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, alsook het werk dat je vader zou hebben uitgevoerd, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Met betrekking tot de door jou neergelegde werkdocumenten, de vier opleidingscertificaten van je vader, het aanwezigheidscertificaat van je vader, de aanbevelingsbrief vanwege A.M.I., de jobaanbieding vanwege A.M.I., het werkcertificaat vanwege A.M.I. en de kopie van je vaders werkbadge, verwijst het CGVS om te beginnen naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten op geen enkele manier in staat zijn om de ongeloofwaardigheid van het profiel van je vader en de problemen die zich zouden hebben voorgedaan, enigszins te herstellen. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt met betrekking tot de foto van het autowrak, de foto's van de gewonde man die je als je vader bestempelt en de foto's waarop jullie samen te zien zijn. Daarbij dient te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenmin weet je enige familieband met desbetreffende man aannemelijk te maken. Enig authentiek document ter staving van zijn, dan wel jouw eigen identiteit leg je niet voor. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je niettemin verklaard dat je taskara zich nog thuis in Afghanistan zou hebben bevonden (zie Verklaring DVZ, Vraag 25). Het mag bijgevolg behoorlijk verbazen dat je familieleden wel verscheidene zogenaamde werkdocumenten van je vader zouden hebben kunnen doorsturen, maar enige documentatie wat betreft jullie identiteiten volledig achterwege zou laten. Het CGVS is dan ook niet in staat om jouw identiteit op objectieve wijze na te gaan. Wat betreft de vier foto's van de vier dreigbrieven kan bijkomend nog worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten evenmin bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke teksten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Daarbij merkt het CGVS op dat jouw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 december 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van jouw verzoek om te buigen. Jouw enige opmerking betreft in wezen een herhaling en benadrukking van wat je eerder tijdens het persoonlijk hebt verklaard toen je met een incoherentie in je opeenvolgende verklaringen werd geconfronteerd, hetgeen zoals hierboven reeds toegelicht, niet voldoende verschooning kan bieden voor deze inconsistentie. Deze opmerking maakt het aldus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated

Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker laakt dat geen rekening werd gehouden met artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn, dat hij citeert, en haalt aan dat zijn identiteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken.

Vervolgens betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel waardoor de van hem verwachte antwoorden en kennis onredelijk is. Hij haalt aan dat binnen de Afghaanse cultuur informatie niet met de kinderen wordt gedeeld en zeker niet als ze nog erg jong zijn, zoals bij verzoeker ten tijde van zijn vertrek. Op een leeftijd van dertien jaar kan volgens verzoeker niet worden verwacht een inzicht te hebben of om bepaalde informatie te vragen aan de ouderen en dan nog eens bijkomend binnen de Afghaanse cultuur op een moment dat hij zijn land van herkomst moet verlaten. Verder haalt verzoeker aan dat hij nog steeds maar zestien jaar is en dat ook van een zestienjarige in dit dossier door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) veel te veel wordt verwacht. Voorts oppert verzoeker dat hij als analfabeet in Afghanistan geen Pashtou kan lezen en dat hij ook op heden de door hem voorgelegde documenten niet kan lezen en aldus de inhoud ervan niet kan reproduceren en dat hij door zijn gebrek aan opleiding ook moeilijkheden heeft met het weergeven van gebeurtenissen, data, periodes, chronologie, *etc.*

Verder voert verzoeker aan dat hij zich niet kan vinden in de motivering van de bestreden beslissing in verband met zijn vaders werkactiviteiten. Ook hier betoogt verzoeker dat het commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie. Hij was niet alleen te jong om te weten en te begrijpen wat zijn vader precies deed van werk, naar welke plaatsen hij moest gaan en of hij al dan niet een kantoor had. Hij was zelfs nog nooit naar de stad geweest, laat staan dat hij zou weten en begrijpen waar zijn vader allemaal naartoe moest gaan. Verzoeker benadrukt dat hij contact had opgenomen met zijn vader, die hem werkdocumenten overmaakte, maar dat hierbij geen bijkomende uitleg werd gegeven door zijn vader omdat de documenten voldoende waren daar hierin alle informatie vervat zit. Opnieuw moet, aldus verzoeker, rekening worden gehouden met de Afghaanse cultuur, met zijn leeftijd en met de situatie waarin zijn vader zelf ondergedoken leeft. Omdat hij zelf geen Pashtou kan lezen, heeft hij zich laten bijstaan door anderen zodat hij, in de mate van het mogelijke, hierover kon uitleggen en dit enkel steunend op zijn geheugen op zestienjarige leeftijd.

Vervolgens werpt verzoeker op dat hij al het nodige heeft proberen doen om informatie te bekomen en dat de voorgelegde documenten onderling geen tegenstrijdige informatie bevatten. Bovendien, aldus verzoeker, is het niet omdat documenten enkel in kopie worden voorgelegd dat deze daardoor aan de kant moeten worden geschoven. De inhoud is en blijft belangrijk en op dit vlak is er geen tegenstrijdige informatie tussen de documenten te vinden. Volgens verzoeker is het dan ook onredelijk te insinueren dat de documenten vals zouden zijn, *quod non*, en is het verder onterecht en onzorgvuldig om aan de documenten geen bewijswaarde toe te kennen. Tot slot benadrukt hij dat zijn vader ondergedoken leeft en het huis niet verlaat waardoor hij ook geen stappen heeft ondernomen om de originele documenten op te sturen. Ter staving van zijn vaders werk als vaccinator en verpleger in het mobiele gezondheidsteam van PU-AMI voegt verzoeker bij het verzoekschrift meerdere arbeidsdocumenten en amendementen en legt hij verklaringen af over de werkomstandigheden van zijn vader, diens loon en de organisatie binnen het bedrijf.

Ook wat betreft de beoordeling van de problemen die leidden tot het vertrek uit Afghanistan, haalt verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel van minderjarige die op dertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en die geen Pashtou kan lezen. Hij werpt op dat het onredelijk was van hem te verwachten dat hij uit eigen beweging vanuit België vragen had moeten stellen aan zijn familie om meer informatie te bekomen. Daarnaast verduidelijkt verzoeker dat hij is vertrokken de dag na de bomaanslag. Pas toen hij in Servië was, kon hij voor het eerst contact maken met zijn oom die hem vertelde dat zijn vader het goed stelde en die ervoor zorgde dat hij met een smokkelaar verder kon reizen.

Wat het gedrag van zijn vader betreft, werpt verzoeker andermaal op dat geen rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel en dat het onredelijk is van hem te verwachten dat hij op zo'n jonge leeftijd en binnen de Afghaanse cultuur zulke diepe gesprekken kan aangaan met zijn vader.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde dat er drie dreigbrieven van de taliban waren terwijl hij er vier neerlegde, wordt in het verzoekschrift gesteld dat verzoeker ook effectief dacht dat het er drie waren en dat hij dit nog steeds denkt. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen opnieuw moeten worden gekaderd in het feit dat hij analfabeet is, geen Pashtou kan lezen en nog steeds jong is. Volgens hem bekijkt het commissariaat-generaal zijn verklaringen en de verwachtingen vanuit een westerse bril, zonder oog te hebben voor zijn specifieke situatie. Verder haalt hij aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er dreigementen waren van de taliban, maar toen niet sprak over dreigbrieven. Bij het commissariaat-generaal verklaarde hij dat er dreigbrieven waren omdat hij hiervan kennis had gekregen toen hij de documenten ontvangen had, waardoor er geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Tot slot bevestigt verzoeker nogmaals dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal heeft verklaard dat hij de dag na de bomaanslag vertrokken is.

In verband met de medische situatie van zijn vader, die het slachtoffer werd van een bomaanslag, wijst verzoeker op het bij het verzoekschrift gevoegde formulier van PU-AMI, bestemd voor arbeidsongevallen, dat betrekking heeft op zijn vader, dat zijn relaas ondersteunt en dat niet werd beoordeeld door het commissariaat-generaal.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij werpt op dat hij nog steeds maar zestien jaar is en dat hij Afghanistan verlaten heeft op een leeftijd van dertien jaar. Hij is als niet-begeleide minderjarige twee jaar geleden aangekomen in België. In de periode sinds zijn aankomst heeft hij zich luidens het verzoekschrift goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de westerse normen en waarden eigen gemaakt.

Verzoeker verklaart als volgt:

"(...)

Verzoekende partij volgt immers de levenswijze van de taliban niet:

- Alles is veranderd voor verzoekende partij. Het omgaan met vrouwen, mannen, omgaan met mensen, ... is veranderd; het is onmogelijk voor verzoekende partij om terug naar Afghanistan en onder het regime van de taliban te moeten leven.

- Hij is tegen het geweld van de taliban tegen de mensen die de strenge Islamitische waarden en normen niet zouden hebben gevolgd;

- Hij wil muziek beluisteren die hij wil, zoals hij nu ook doet. Hij beluistert voornamelijk pashtou liedjes (alle soorten maar vooral rustige liedjes) maar hij luister ook naar Engelstalige liedjes wat niet is toegestaan door de taliban.

- Verzoekende partij heeft sinds zijn aankomst steeds lessen en een opleiding gevolgd. Hij heeft 1,5 jaar OKAN lessen gevolgd en volgt nu een opleiding elektriciteit 3de middelbaar in de vorm van deeltijds leren en werken.

- Verzoekende partij wil zelf kiezen of en welke baard hij wil laten staan, welke haarstijl hij heeft, welke kleren hij wil dragen... Hij draagt geen traditionele kledij, en heeft ingeschoren lijnen in zijn haren, wat ook allemaal opnieuw niet toegelaten is door de taliban.

- Verzoekende partij heeft in België steeds een keuzevrijheid gehad. Deze keuzevrijheid kan en wil verzoekende partij nooit opgeven. Het leven is moeilijk en de vrijheid om te beslissen wat hij wanneer wil doen, hoe hij zich gedraagt... wil hij behouden.

- Hij wil zelf beslissen of hij sociale media gebruikt en welke sociale media hij dan ook gebruikt. Hij gebruikt tiktok, instagram,

(...)"

Indien hieromtrent bijkomende informatie werd verwacht, had het commissariaat-generaal deze vraag eenvoudig kunnen stellen aan verzoeker of had men hem bijkomend kunnen uitnodigen voor een gesprek. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige en de vragen die moeten worden gesteld in het kader van dit verzoek moeten dan ook duidelijk en concreet worden gesteld. Het is onredelijk en onaanvaardbaar om alle verantwoordelijkheid in de schoenen te schuiven van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige. *In casu* heeft het commissariaat-generaal, aldus verzoeker, zijn samenwerkingsplicht niet vervuld.

Verzoeker haalt verder landeninformatie aan van UNDP, WFP, HRW, WHO, IFRC, UNHCR, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), de Nederlandse overheid, Nansen en vrt.be en betoogt dat uit de informatie die voorhanden is, waaronder het bekritiseerde EASO *Afghanistan Country Focus* rapport van januari 2022, geen zekerheid kan worden verschaft omtrent de actuele situatie in Afghanistan.

Voorts wijst verzoeker erop dat na de machtsovername de Afghaanse economie is ingestort, dat er een grote instabiliteit heerst en dat de internationale gemeenschap economische sancties heeft ondernomen. De prangende humanitaire situatie is volgens verzoeker te wijten aan de taliban. Verder staat het volgens verzoeker vast dat hij bij terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Verzoeker verwijst verder naar landeninformatie en betoogt dat er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat terugkeerders geen risico lopen.

Voorts betoogt verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft, minstens zijn er risicoverhogende factoren. Hij heeft niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals deze zeer strikt wordt geïnterpreteerd door de taliban. Bovendien kunnen de taliban niet worden beschouwd als een actor van bescherming, zodat verzoeker de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker citeert het bepaalde in artikel 48/4, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet en verwijst naar wat hij in het eerste middel heeft uiteengezet over de kritiek op de bronnen van de verwerende partij. Hij betoogt dat er een groot gebrek aan informatie blijft over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban. Verder herhaalt verzoeker de stelling dat de humanitaire situatie prangend is en dit vanwege de taliban. Hij verwijst naar passages uit een rapport van Nansen van 23 juni 2022 en naar een Nansen nota van 18 oktober 2022.

Verzoeker stelt tenslotte dat zijn familiaal netwerk in Afghanistan onzeker is, dat zijn vader verborgen leeft en dat hij enkel contacten heeft met zijn vader die niet bij zijn moeder verblijft. Via zijn vader vernam hij dat zijn moeder het goed stelt, maar hij heeft hier geen zekerheid over. Verder weet hij niet wie van zijn familie nog allemaal samenwoont. Verzoeker benadrukt hierbij de prangende humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- documenten in verband met werk verzoekers vader (stuk 3);
- medisch document verzoekers vader (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 25 mei 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

2.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt

in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker werd een voogd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Ten andere wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen voor wat betreft verzoekers niet-gestaafde psychologische context: *“Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf je te kennen dat je in het verleden hebt geworsteld met negatieve gevoelens en hierdoor een gesprek hebt gehad met een psycholoog (CGVS, p. 5). Inmiddels voel je je beter. Je werd er vervolgens op gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p.3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 28).”*

Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk gesloten en open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.7. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende

gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Volgens verzoekers verklaringen was zijn vader sinds 2017 werkzaam voor een Franse organisatie als vaccinator en verpleger, werd deze door de taliban bedreigd om zijn werk stop te zetten en geraakte hij gewond bij een bomaanslag van de taliban, waarna verzoeker zijn land van herkomst verliet. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij, naast de taliban, tevens dat hij er geen kansen zal krijgen en niet volgens zijn eigen keuzes zal kunnen leven.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan er (A) geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker en de vrees die hij hieruit puurt. Vooreerst (i) weet verzoeker niet aannemelijk te maken dat zijn vader als vaccinator en verpleger werkzaam zou zijn geweest voor een Franse organisatie. Zo kan verzoeker (a) erg weinig informatie geven over zijn vaders vermeende job en kan zijn jonge leeftijd hier geen afdoende verschooning voor vormen. De kopieën van de neergelegde werkdocumenten (b) kunnen verzoekers verklaringen niet onderbouwen. Verder (ii) kan ook geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die volledig voortvloeien uit de ongeloofwaardige werkactiviteiten van zijn vader. Zo is het (a) ook hier opvallend hoe weinig verzoeker in wezen kan vertellen over zijn eigen zogenaamde problemen die de reden vormden voor het halsoverkop vertrek uit zijn land van herkomst, kan dit niet worden toegeschreven aan zijn jonge leeftijd en is zijn desinteresse, ook na zijn vertrek, zeer eigenaardig. Daarenboven (b) wordt de door verzoeker geschetste gang van zaken gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling wordt geplaatst. Tevens (c) zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen niet geheel consistent te noemen en bovendien in strijd met de door hem voorgelegde documenten. Nog blijkens de bestreden beslissing (B) ressorteert de vrees van verzoeker dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen toekomst kan uitbouwen en niet verder kan studeren niet onder de criteria voor internationale bescherming en toont verzoeker op geen enkele manier een vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering aan bij terugkeer uit België naar Afghanistan, waar hij kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. De door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud zijn (C) tot slot niet van die aard de appreciatie van de internationale beschermingsnood in positieve zin te doen ombuigen.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

2.3.8.2. Vooreerst treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker de beweerde werkzaamheden van zijn vader als vaccinator en verpleger voor een Frans bedrijf niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2.1. Verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader en de buitenlandse organisatie waarvoor hij werkzaam zou zijn geweest, zijn immers zeer vaag en hij kan zich niet achter zijn leeftijd en profiel verstoppen om zijn zo goed als onwetendheid in dit verband te verschonen. In de bestreden beslissing wordt in verband met de vaagheid van verzoekers verklaringen terdege als volgt overwogen:

“Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je in wezen erg weinig informatie kan geven over je vaders vermeende job. Zo kan je eigenlijk enkel vertellen dat je vader voor ‘een organisatie’ zou hebben gewerkt (CGVS, p. 13, p. 19). Meer informatie over desbetreffende organisatie kan je echter niet weergeven. Zo blijf je zowaar niet op de hoogte van de naam van deze organisatie, hoewel deze prominent vermeld staat op verscheidene documenten die je zelf hebt neergelegd, namelijk A.M.I. Je zou de inhoud van deze documenten hebben laten uitleggen door anderen, waardoor het des te meer mag

verbazen dat je niet zou weten hoe deze organisatie net wordt genoemd. Verder kan je niet zeggen of de organisatie nog andere kantoren buiten Jalalabad had en of de organisatie tevens in andere landen actief is (CGVS, p. 19, p. 20). Evenmin kan je zeggen wat er net met deze organisatie is gebeurd nadat de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, hetgeen toch enigszins merkwaardig is daar je vader je wel zou hebben verteld dat hij met zijn vermeende werk zou zijn moeten stoppen. Op de vragen wat je vader net zou hebben gestudeerd voor deze zogenaamde job, hoe hij dan vervolgens desbetreffend werk zou hebben gekregen, hoeveel hij net zou hebben verdiend en wie je vaders baas zou zijn geweest, dien je tevens het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 21, p. 22). Je vertelt dat je vaders taak eruit zou hebben bestaan om naar afgelegen plekken te reizen en daar de nodige medische zorg en medicatie te verlenen, maar naar welke plekken je vader dan net zou zijn gegaan en welke medische problemen deze mensen dan net zouden hebben gehad, kan je niet weergeven (CGVS, p. 19, p. 22). Overigens ben je niet op de hoogte of je vader al dan niet over een kantoor zou hebben beschikt of louter rechtstreeks naar deze afgelegen plekken zou zijn gereisd. Ook kan je eigenlijk niet zeggen met welke reden en/of motivatie je vader net deze specifieke job, die gezien de Afgaanse context toch enig risico inhield, zou hebben aangevat (CGVS, p. 21). Het oogt daarbij enigszins merkwaardig dat jouw vader klaarblijkelijk nooit echt over dit risico zou hebben gesproken en dat er jou klaarblijkelijk nooit enige voorzichtigheid zou zijn geboden over het rondvertellen van je vaders vermeende job aan anderen (CGVS, p. 23)."

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel, kan niet worden bijgetreden en vermag de toch wel aperte onwetendheid in verband met zijn vaders beweerde werkzaamheden niet te verklaren. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden aangehaald dat *"Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, [...] echter wel redelijkerwijs van jou [kan] worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je vader en andere familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus wel degelijk in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 14, p. 15). Je onderhoudt tot op heden contact met je vader via spraakberichten en hebt daarbij nog met je vader gesproken nadat je de oproepingsbrief vanwege het CGVS hebt ontvangen. Dat je na jouw vertrek uit Afghanistan werkelijk nooit meer aan jouw familie verdere vragen zou hebben gesteld over je vaders vermeende job en zelfs je vader niet meer informatie zou hebben gevraagd nadat hij je documenten zou hebben opgestuurd, doet daarbij de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 20). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd of je dan niet nieuwsgierig was naar hetgeen je er in wezen toe heeft gebracht je land te verlaten, stel je dat je pas na een consultatie met je advocaat, waar je te horen zou hebben gekregen dat je bepaalde dingen zou moeten weten, je vader hieromtrent zou hebben aangesproken. Dat je gedurende al die tijd dat je hier in contact stond met je familieleden, uit eigen beweging nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Je jonge leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verschooning. Het gegeven dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten."*

Hierbij merkt de Raad op dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde verklaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde vervolging en hierover consistent kan vertellen. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij toch reeds de jaren des onderscheids had bereikt en dat hij op zestienjarige leeftijd hierover bij het commissariaat-generaal zou kunnen vertellen. Er ligt overigens geen stuk voor dat aantoonde dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn. Dat hij nog te jong was om te begrijpen wat zijn vader precies deed van werk, naar welke plekken hij moest gaan en of hij al dan niet een kantoor had en dat hij zelf nog nooit naar de stad was geweest (laat staan dat hij zou weten en begrijpen waar zijn vader allemaal naartoe moest gaan), verklaart geenszins waarom hij zich na zijn vertrek uit het land van herkomst en ter voorbereiding op zijn procedure internationale bescherming niet verder hierover zou hebben bevraagd bij zijn familiaal netwerk, met wie hij verklaart - althans zeker voor de machtsovername en wat zijn vader betreft ook erna - in contact te staan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de hoger geciteerde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker

klaarblijkelijk naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien gaat hij met zijn betoog kennelijk voorbij aan de terechte vaststelling dat verzoeker contact onderhield met zijn familie, waaronder zijn vader, ook al leeft deze ondergedoken, en die hem op vraag van verzoeker nadat deze zijn oproepingsbrief voor zijn persoonlijk onderhoud ontvangen had, documenten opstuurde. Gelet op deze vaststelling, kan niet worden ingezien waarom zijn vader of andere familieleden hem niet op de hoogte konden of wilden brengen omtrent de voormalige werkzaamheden van zijn vader en de hieruit volgende problemen met de taliban die de redenen vormden van verzoekers vlucht. Dat zijn vader geen bijkomende uitleg verschaftte bij de door hem doorgestuurde werkdocumenten omdat hierin alle informatie vervat zat, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en verzoekers betoog dat hij zelf geen Pashtou en Engels kan lezen en de inhoud van de documenten niet zelfstandig kan achterhalen, eveneens iedere ernst. Overigens verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij, nadat hij de documenten via zijn vader via *WhatsApp* verkregen had, geen verdere vragen meer gesteld heeft aan zijn vader of andere familieleden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoekers houding getuigt dan ook van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Wat verzoekers betoog betreft dat hij geen Pashtou kan lezen, analfabeet was in Afghanistan, de inhoud van documenten niet kan lezen en aldus ook niet kan reproduceren, stipt de Raad aan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde in Afghanistan vanaf zijn zes à zeven jaar naar school te zijn gegaan gedurende vier jaar, dat hij vanaf toen ook religieuze lessen volgde aan de madrassa en dat hij een beetje Pashtou kan lezen en schrijven (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 3 juni 2021, punt 11-12 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 7 november 2022, p. 9-10). Aan het ongeschoold en ongeletterd profiel kan derhalve maar weinig geloof gehecht worden en dit kan niet worden ingeroepen om zijn wel zeer beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn vader bij een Frans bedrijf te vergoelijken. Ook van een jeugdig persoon die slechts beperkt onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen kan afleggen over de tewerkstelling van zijn vader, zeker wanneer hij omwille van die tewerkstelling zijn land heeft moeten verlaten. Bovendien is het, in de veronderstelling dat verzoeker zelf geen kennis zou kunnen nemen van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, ten zeerste bevreemdend dat zijn vader over de door hem doorgestuurde documenten, zeker ook gelet op verzoekers leeftijd, geen verdere duiding zou willen verschaffen en dat verzoeker zich hiervoor moest beroepen op de hulp van derden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de tewerkstelling van zijn vader, zonder de pertinente vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Dat binnen de Afgaanse cultuur informatie niet wordt gedeeld met jonge kinderen, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker nog jong was toen zijn vader voor het Frans bedrijf werkte en dat toen niet van hem kon worden verwacht een inzicht te hebben in de werkzaamheden of om bepaalde informatie te vragen aan de ouderen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich minstens hierover informeert ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Door in het verzoekschrift *post factum* plotsklaps enige informatie te geven over de plaatsen waar zijn vader werkzaam was, diens inkomen en over de organisatie van het bedrijf, vermag verzoeker geenszins afbreuk te doen aan het aperte en manifeste gebrek aan kennis en interesse tijdens de administratieve procedure.

2.3.8.2.2. In zoverre verzoeker stelt dat hij al het nodige heeft proberen doen om zoveel mogelijk informatie en documenten te verzamelen, stipt de Raad aan dat verzoeker tot op heden geen enkel document neerlegt dat zijn identiteit en/of die van zijn vader vermag te staven. Niettegenstaande hij verklaarde dat hij een taskara heeft die zich in Afghanistan bevindt, is het weinig geloofwaardig dat zijn familie hem deze niet had kunnen opsturen, maar dat zijn vader wel documenten in verband met diens beweerde werkzaamheden kon overmaken. Verder merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen in verband met de door verzoeker voorgelegde documenten die de werkzaamheden van zijn vader zouden moeten aantonen en die steun vinden in het administratief dossier:

“De door jou neergelegde documenten – met name vier opleidingscertificaten van je vader, een aanwezigheidscertificaat van je vader, een aanbevelingsbrief vanwege A.M.I., een jobaanbieding

vanwege A.M.I., een werkcertificaat vanwege A.M.I., een kopie van je vaders werkbadge (zie documenten 1 tot en met 6 in de groene farde van het administratief dossier) – zijn daarbij niet in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee je je vaders zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarbij gaat het in deze niet om originele documenten, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.”

Dat deze documenten onderling geen tegenstrijdigheden vertonen, zoals verzoeker opwerpt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorgelegde werkdocumenten slechts kopieën betreffen, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. De Raad merkt in dit verband nog op dat dergelijke fotokopieën niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Dat verzoekers vader ondergedoken leefde, kan overigens niet verklaren waarom de originele documenten niet konden worden opgestuurd. Niet alleen slaagde verzoekers vader erin de documenten in kopievorm te bezorgen, maar had hij via derden kunnen proberen de originele te laten opsturen. Verzoeker toont met het enkele feit dat verzoekers vader ondergedoken leefde, maar die thans in Pakistan zou wonen, niet aan waarom hij de originele documenten niet heeft overgemaakt. Bovendien blijkt uit de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, d.d. 14 januari 2021, dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1). Aan de voorgelegde stukken (administratief dossier, map documenten, stukken 1-6) kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Daar komt nog bij dat verzoeker, bij gebrek enig identiteitsdocument, geenszins de familieband aannemelijk maakt met de man op wie de documenten betrekking hebben.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (stuk 3) nieuwe documenten in verband met zijn vaders beweerde werkzaamheden. Concreet gaat het om de arbeidsovereenkomst van verzoekers vader met PU-AMI als vaccinator/verpleger en negen verlengingen hiervan. De Raad stelt vast dat wat thans voorligt opnieuw slechts kopieën zijn en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij deze documenten via zijn vader, die zich thans in Pakistan bevindt, heeft verkregen, maar geeft hij voor het overige geen verdere duiding bij deze stukken. Verder kan niet worden ingezien waarom deze stukken nu pas worden overgemaakt, daar de initiële arbeidsovereenkomst reeds dateert van maart 2017. Bovendien blijkt dat er op de verlenging van de arbeidsovereenkomst voor een periode van één maand van 1 april 2019 tot 30 april 2019 verkeerdelijk een anciënniteit van één jaar staat opgetekend, terwijl dit twee jaar zou moeten zijn.

Ook deze documenten doen geen afbreuk aan de gebrekkige verklaringen van verzoeker over de beweerde werkzaamheden van zijn vader. De Raad besluit dat geen geloof aan deze werkzaamheden kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de door verzoeker opgeworpen concrete problemen en vluchtmotieven, die volledig uit deze werkzaamheden voortvloeien.

2.3.8.3. Verder kan er, los van de ongeloofwaardigheid van de beweerde werkzaamheden van verzoekers vader, ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen en vluchtmotieven en dit omwille van meerdere pertinente en draagkrachtige redenen.

2.3.8.3.1. In eerste instantie doen verzoekers vage, weinig concrete en lacunaire verklaringen over de voorgehouden problemen reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. De commissaris-generaal oordeelt hieromtrent op goede gronden als volgt:

“Ook hier is het immers opvallend te noemen hoe weinig je in wezen kan vertellen over je eigen zogenaamde problemen, hoegenaamd de reden waarom je Afghanistan halsoverkop zou hebben moeten ontvluchten. Zo kan je eigenlijk niet zeggen wanneer de taliban te weten zou zijn gekomen dat je vader zich voor de buitenlandse organisatie zou hebben ingezet en weet je niet hoe lang je vader al voor desbetreffende organisatie aan de slag zou zijn geweest toen de vermeende bedreigingen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 23, p. 24). Nochtans staan op de door jou neergelegde dreigbrieven datums vermeld (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier; zie tevens infra). Wat betreft desbetreffende dreigbrieven kan je niet aangeven hoe deze jouw vader net zouden hebben bereikt en of jouw vader ooit persoonlijk en rechtstreeks door de taliban zou zijn benaderd. Op de vraag hoe lang deze bedreigingen aan de gang zouden zijn geweest, kan je eveneens geen antwoord bieden. Evenmin kan je zeggen hoe jouw vader de taliban net zou hebben geweigerd, hoe hij deze weigering net zou hebben overgebracht. Dat je, zo blijkt, zowaar geheel niet kan schetsen hoe lang jij zelf het huis niet zou hebben mogen verlaten uit angst voor jouw veiligheid, doet aanzienlijk de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 9, p. 10, p. 24). Dat je, ook wanneer rekening wordt gehouden met je leeftijd toentertijd, werkelijk niet zou kunnen zeggen of dit dagen, weken, maanden of langer dan een jaar zou geduurd hebben, is geheel niet aannemelijk te noemen en doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen hieromtrent. Verder weet je niet op welk tijdstip van de dag jouw vader door de vermeende bomaanslag getroffen zou zijn of waar dit net gebeurd zou zijn (CGVS, p. 25). Het ziekenhuis waar je vader vervolgens zou hebben gerevalideerd kan je evenmin noemen en je kan daarbij niet zeggen hoeveel tijd je vader net in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht. Dat je dermate weinig concrete informatie weet aan te brengen omtrent je eigen zogenaamde problemen, is bijzonder opmerkelijk te noemen. Andermaal dient bovendien te worden vastgesteld dat je na alle vermeende gebeurtenissen en na je aankomst in België nooit meer enige verdere vragen hebt gesteld aan je vader en andere familieleden over hetgeen zich net zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 25). Naar analogie met bovenstaande motivering mag het uiterst verbazen dat je ook omtrent de specifieke problemen die jij en je gezin zouden hebben gekend, werkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond. Indien jouw vader werkelijk een dermate risicovolle job zou hebben uitgeoefend, hij en jullie gezin hierdoor werkelijk door de taliban zouden zijn bedreigd, je hierdoor werkelijk gedurende een tijdlang het huis niet zou hebben mogen verlaten, je vader werkelijk ernstig gewond zou zijn geraakt in een op hem gerichte bomaanslag en jij vervolgens werkelijk in allerijl je land van herkomst zonder veel te weten zou hebben moeten verlaten, dan kan het in wezen niet overtuigen dat je nadien, gedurende de meerdere contactmomenten die je nog met je familie had, nooit meer zou hebben geïnformeerd naar wat er zich nu net allemaal zou hebben afgespeeld. Dergelijke desinteresse in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, gekoppeld aan vage en lacunaire verklaringen, is zeer eigenaardig te noemen en reflecteert negatief op je algehele geloofwaardigheid.”

Deze motieven zijn pertinent, alsook draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker verschuilt zich in zijn verzoekschrift opnieuw achter zijn specifiek profiel, maar blijft evenwel in gebreke deze motieven *in concreto* te ontkrachten, laat staan weerleggen. Door op te werpen dat het onredelijk is van hem te verwachten dat hij uit eigen beweging tijdens zijn verblijf in België vragen had moeten stellen aan zijn familie om meer informatie te bekomen, slaagt hij er geenszins in het totaal gebrek aan interesse in de eigen voorgehouden problemen, de evolutie daarvan na zijn vertrek en de mogelijke problemen die zijn familie daardoor gekend zou kunnen hebben te verschonen. Net in de door verzoeker geschetste en hierboven weergegeven omstandigheden en context kan niet worden ingezien waarom verzoeker nooit via zijn familie, met wie hij nog steeds in contact staat, heeft pogen te vernemen naar de evolutie van de voorgehouden problemen en de repercussies daarvan na zijn vlucht. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekers leeftijd ten tijde van het vertrek en ten tijde van de procedure om internationale bescherming, het niet kunnen lezen in het Pashtou, het vertrek de dag na de bomaanslag zonder telefoon en de niet-gestaafde gebruiken in de Afghaanse cultuur kunnen zijn stilzitten gedurende meerdere jaren na zijn vertrek uit Afghanistan om zich te nader te informeren niet vergoelijken.

2.3.8.3.2. Voorts wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat meerdere merkwaardigheden en onaannemelijkheden in de door verzoeker geschetste gang van zaken de geloofwaardigheid ervan verder op de helling plaatsten:

“De door jou geschetste gang van zaken wordt daarenboven gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling wordt geplaatst. Zo oogt het alreeds weinig aannemelijk dat jouw vader gedurende alle problemen die zich zouden hebben voorgedaan, de zogenaamde bedreigingen en de vermeende bomaanslag, stevast zou zijn blijven verder werken voor deze Franse organisatie. De taliban had immers een aanwezigheid in jouw dorp en zou er al eerder mensen hebben neergeschoten (CGVS, p. 18). Dat jij en je broer na de vermeende bedreigingen vanwege de taliban wel gedurende bepaalde tijd het huis niet zouden hebben mogen verlaten, maar je vader – wiens job dus het probleem zou hebben gevormd voor de taliban – wel eenvoudigweg elke dag van thuis uit op en af zou zijn gaan werken, kan vanuit die optiek moeilijk overtuigen (CGVS, p. 11). Dat je vader bovendien na de vermeende bomaanslag die hij zou hebben overleefd, nadien wederom zijn werk zou hebben hervat, roept tevens twijfels op, des te meer aangezien je eigenlijk geen idee hebt van zijn initiële motivatie om dit werk aan te vatten (CGVS, p. 13; zie tevens supra). Je familie zou daarbij tot aan de machtsovername door de taliban in het dorp Gambel zijn blijven wonen en een groot deel van je familieleden woont tot op heden nog steeds in het district Chaparhar, met name in Aidakhel, hetgeen in wezen vlakbij jouw geboortedorp Gambel kan worden gesitueerd (CGVS, p. 7, p. 11-12). De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat indien de taliban werkelijk jou, jouw vader en je gezin zou hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad. Daar je vader elke dag zou zijn gaan werken en tevens in jullie huis mensen zou hebben ontvangen om hen medische verzorging toe te dienen, maakt dat jullie gezin niet bepaald discreet was te noemen (CGVS, p. 21). Dat je vader bovendien na de vermeende bomaanslag, die in mei 2019 zou hebben plaatsgevonden, vervolgens gedurende meer dan twee jaar tot aan de machtsovername klaarblijkelijk zonder verdere problemen zijn werkactiviteiten zou hebben kunnen voortzetten, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Het oogt immers eigenaardig dat de taliban al deze moeite zou ondernemen, het sturen van verscheidene dreigbrieven en het plaatsen van een explosief, om je familie dan vervolgens na je vertrek ongemoeid te laten terwijl hun eisen allerm minst zouden zijn ingewilligd en je vader gewoon zou hebben verder gewerkt. Dat je van niets zou weten en dat je familie je niet zou inlichten als er zich nog problemen zouden hebben voorgedaan na jouw vertrek, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd (CGVS, p. 27). Er dienen met andere woorden verscheidene vraagtekens te worden geplaatst bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte gang van zaken”.

Ook deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door boudweg op te werpen dat verzoeker de motivering niet kan volgen, opnieuw te verwijzen naar zijn specifiek profiel en te stellen dat het onredelijk is van hem te verwachten op zo'n jonge leeftijd en binnen de Afghaanse cultuur zulke diepgaande gespreken aan te gaan met zijn vader, slaagt verzoeker er niet in deze motieven in een ander daglicht te plaatsen. Uit deze motieven blijkt duidelijk dat het gedrag van verzoekers vader niet in overeenstemming te brengen is met de door verzoeker geschetste gang van zaken en verder dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie na zijn vertrek geen problemen zou hebben gekend.

2.3.8.3.3. Daar komt nog bij dat er enkele frappante tegenstrijdigheden terug te vinden zijn in verzoekers opeenvolgende verklaringen voor wat betreft de ontvangen dreigbrieven van de taliban en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan.

In casu legde verzoeker vier verschillende dreigbrieven neer (administratief dossier, map documenten, stuk 7) terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn vader in totaal drie dreigbrieven ontvangen heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23). Door vast te houden aan zijn eerdere verklaring dat het er drie waren en dat hij dit nog steeds gelooft, doet hij aan het voorgaande geen afbreuk. Waar hij stelt dat hij analfabeet is en geen Pashtou kan lezen, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds is gesteld en bovendien doet de beweerde ongeletterdheid geen afbreuk aan het verschil in aantal tussen de verklaarde ontvangen dreigbrieven en de foto's van de voorgelegde dreigbrieven.

Verder is het opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf niet op de hoogte te zijn geweest dat zijn vader dreigbrieven ontving totdat hij de documenten ontving via zijn vader nadat hij hem, na ontvangst van zijn uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud, gevraagd had documenten op te sturen (*ibid.*, p. 23), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban van zijn vader via dreigbrieven eisten dat hij zou stoppen met zijn werk en bij hen zou komen werken als dokter (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, punt 3.5). Toen hij hiermee geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, ontkende hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ooit over dreigbrieven te hebben gesproken en gaf hij aan dat de tolk waarschijnlijk een fout moet hebben gemaakt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud p. 27 en herhaald bij de opmerkingen op

de notities van het persoonlijk onderhoud). Dat verzoeker dit niet zou hebben verklaard, hetgeen hij herhaalt en bevestigt in zijn verzoekschrift, en dat er mogelijks een probleem was met de tolk, is niet meer dan een blote bewering die geenszins wordt gestaafd en die geen afbreuk doet aan de uitdrukkelijke neerslag van de gezegden van verzoeker dat zijn vader dreigbrieven had ontvangen van de taliban. Verzoeker gaf aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud overigens aan dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al was dit kort en was de tolk naar verluidt grof, goed verlopen was, dat hij de tolk toen goed had begrepen en toen heeft kunnen vertellen waarom hij gevlucht was. Hij heeft de vragenlijst, nadat deze hem werd voorgelezen in het Pashtou, ook ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat alle hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Daarenboven is het eigenaardig dat één van de vier voorgelegde dreigbrieven dateert van 15 juni 2019 en waardoor deze pas na de vermeende bomaanslag van de taliban en verzoekers vertrek zijn vader zou hebben bereikt, wat geen bevestiging vindt in verzoekers verklaringen. Bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ongeveer drie dagen na de vermeende bomaanslag Afghanistan verliet terwijl hij bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf dat hij reeds de volgende ochtend zijn land van herkomst had verlaten (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, punt 3.5. en notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Hiermee geconfronteerd ontkende verzoeker opnieuw zijn gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde hij dat de tolk een fout heeft gemaakt. Het louter ontkennen van een versie van de eerdere gezegden en het volharden in een andere en het boudweg opwerpen van een mogelijk probleem met de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan ook hier de tegenstrijdigheid, die duidelijk en pertinent is, niet verklaren.

Waar verzoeker betoogt dat het commissariaat-generaal zijn verklaringen en de verwachtingen vanuit een westerse bril bekijkt en zonder oog te hebben voor zijn specifieke situatie en profiel, merkt de Raad op dat niet wordt geconcretiseerd, noch wordt aangeduid op welke specifieke punten en op welke wijze het commissariaat-generaal voor wat betreft de in het administratief dossier steun vindende tegenstrijdigheden geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers profiel. Bovendien merkt de Raad op dat, indien verzoeker meent dat de vragen te westers waren, het dan aan hem toekomt volgens zijn mogelijkheden zijn problemen aan te tonen en de vragen op zijn manier te beantwoorden. Ten slotte komt het verzoeker toe te verklaren wat te westers is en wat hem in zijn cultuur kan beletten om over zijn levensloop en leefomgeving te vertellen. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Geenszins kan verzoeker beweren dat zijn herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel hem ontslaan van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust.

2.3.8.3.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van een formulier van PU-AMI, bestemd voor arbeidsongevallen (stuk 4), waaruit moet blijken dat zijn vader wel degelijk het slachtoffer is geworden van een bomaanslag en dat aldus zijn relaas ondersteunt. Dat dit stuk niet werd beoordeeld door de verwerende partij, zoals in het verzoekschrift wordt geopperd, is evident aangezien het pas in de beroepsprocedure voor het eerst is voorgelegd. Verder stipt de Raad aan dat het thans voorliggende document arbeidsongevallen dateert van mei 2019, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met verzoekers verklaring dat hij daags, dan wel drie dagen na de bomaanslag, meer bepaald in juni 2020, zijn land van herkomst verliet. De inhoud van het betreffende document is bijgevolg in tegenspraak met verzoekers verklaringen en vermag dan ook niet de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen te herstellen.

2.3.8.4. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en de gemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Met betrekking tot de door jou neergelegde werkdocumenten, de vier opleidingscertificaten van je vader, het aanwezigheidscertificaat van je vader, de aanbevelingsbrief vanwege A.M.I., de jobaanbieding vanwege A.M.I., het werkcertificaat vanwege A.M.I. en de kopie van je vaders werkbadge, verwijst het CGVS om te beginnen naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten op geen enkele manier in staat zijn om de ongeloofwaardigheid van het profiel van je vader en de problemen die zich zouden hebben voorgedaan, enigszins te herstellen. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt met betrekking tot de foto van het autowrak, de foto's van

de gewonde man die je als je vader bestempelt en de foto's waarop jullie samen te zien zijn. Daarbij dient te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenmin weet je enige familieband met desbetreffende man aannemelijk te maken. Enig authentiek document ter staving van zijn, dan wel jouw eigen identiteit leg je niet voor. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je niettemin verklaard dat je taskara zich nog thuis in Afghanistan zou hebben bevonden (zie Verklaring DVZ, Vraag 25). Het mag bijgevolg behoorlijk verbazen dat je familieleden wel verscheidene zogenaamde werkdocumenten van je vader zouden hebben kunnen doorsturen, maar enige documentatie wat betreft jullie identiteiten volledig achterwege zou laten. Het CGVS is dan ook niet in staat om jouw identiteit op objectieve wijze na te gaan. Wat betreft de vier foto's van de vier dreigbrieven kan bijkomend nog worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten evenmin bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke teksten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Daarbij merkt het CGVS op dat jouw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 december 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van jouw verzoek om te buigen. Jouw enige opmerking betreft in wezen een herhaling en benadrukking van wat je eerder tijdens het persoonlijk hebt verklaard toen je met een incoherentie in je opeenvolgende verklaringen werd geconfronteerd, hetgeen zoals hierboven reeds toegelicht, niet voldoende verschoning kan bieden voor deze inconsistentie. Deze opmerking maakt het aldus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming."

2.3.8.5. Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij zichzelf bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan geen toekomst ziet uitbouwen, dat er geen mogelijkheden zijn verder te studeren, dat hij zijn eigen vlag niet zal kunnen gebruiken en niet zou kunnen kiezen op welke manier hij leeft. In het verzoekschrift preciseert verzoeker verder dat hij zijn land van herkomst op dertienjarige leeftijd verlaten heeft, al twee jaar in België verblijft, nog steeds maar zestien jaar is en zich goed heeft aangepast aan en geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, dat hij zich de westerse normen en waarden heeft eigengemaakt en de levenswijze van de taliban niet volgt, hetgeen hij poogt te illustreren aan de hand van enkele voorbeelden.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de

provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoekers persoonlijk onderhoud plaatsvond op 7 november 2022, ruim meer dan een jaar na de machtsovername door de taliban, en dat verzoeker de mogelijkheid kreeg wijzigingen na de machtsovername van de taliban uiteen te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker verwijt de verwerende partij hem geen specifieke vragen te hebben gesteld, doch gaat er hiermee aan voorbij dat hij evenwel uitdrukkelijk werd gevraagd of hij alle redenen voor zijn vertrek en waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren heeft vermeld en of er nog zaken zijn die hij wenste toe te voegen. Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten. Daarenboven bezat verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen

via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat het land in een slechte toestand verkeert en dat hij daar geen toekomst en mogelijkheden om verder te studeren ziet, dat hij niet kan kiezen hoe hij er leeft en zijn eigen vlag niet kan gebruiken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 27).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt overwogen:

“In de mate dat je te kennen geeft dat je jezelf in Afghanistan geen toekomst ziet uitbouwen en dat er in jouw land van herkomst geen mogelijkheden zijn om verder te studeren (CGVS, p. 18, p. 27), dient het CGVS te stellen dat dergelijke motieven in wezen niet ressorteren onder de criteria voor internationale bescherming. Het staat jou echter vrij om je in het kader van een duurzaam verblijf in dit land te wenden tot de daartoe geëigende kanalen. Waar je nog aanvult dat je in Afghanistan je eigen vlag niet zou kunnen gebruiken, niet zou kunnen kiezen op welke manier je leeft en dat je er zou moeten leven zoals anderen dat willen, moet er in dit verband op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je levensstijl en –keuzes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Uit de beschikbare landeninformatie kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Je toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd.”

Aldus werd met verzoekers vrees bij een terugkeer in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst verliet op dertienjarige leeftijd, thans nog maar zestien jaar is en al twee jaar in België verblijft waarbij hij zich goed heeft aangepast en geïntegreerd en zich de westerse normen en waarden heeft eigen gemaakt. Hij verduidelijkt dat alles voor hem is veranderd, dat hij tegen het geweld van de taliban is, dat hij zich thans anders kleedt, een andere haar- en baardtooi heeft, dat hij naast Pashtou liedjes ook Engelstalige muziek luistert en dat hij sinds zijn aankomst steeds lessen en een opleiding heeft gevolgd. Ook wijst verzoeker op zijn sociale media, met name *Tiktok* en *Instagram*. Hij meent dat dit alles zou maken dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, een risico loopt op vervolging.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker momenteel zeventien jaar oud is en medio 2020, op veertienjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om op 14 februari 2021 in België toe te komen. Verzoeker verblijft bijgevolg twee jaar in België en heeft tot zijn veertiende in Afghanistan gewoond. Ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker heeft in Afghanistan vier jaar school gelopen, volgde koranlessen aan de madrassa en spreekt en bedient zich nog steeds van een tolk Pashtou. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt eens te meer nu verzoeker verklaart nog een familiaal netwerk te hebben in zijn regio van herkomst, waar zijn moeder, broer en zussen sinds de machtsovername bij zijn maternale oom wonen die in hun levensonderhoud voorziet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-14) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken en ondanks de bewering in zijn aanvullende nota dat zijn vader en een broer thans in Pakistan verblijven, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Dat zijn vader en een broer thans in Pakistan verblijven en dat hij enkel via zijn vader zou vernemen hoe zijn familie in Afghanistan het stelt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De overigens niet gestaafde beweringen dat verzoeker in België school loopt, zich op westerse wijze kleedt, een andere haar- en baardstijl heeft, naast Pashtou liedjes ook naar Engelstalige muziek luistert, *Instagram* en *TikTok* gebruikt en tegen het geweld van de Taliban is, kan op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is voorts positief dat verzoeker respect toont jegens vrouwen, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker toont hiermee slechts zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en hij maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Wat betreft verzoekers opmerking dat hij actief is op verschillende sociale mediaplatformen, bemerkt de Raad dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij wel degelijk *TikTok* en *Instagram* gebruikt, laat staan dat hij documenten aanbrengt waaruit blijkt wat hij hierop dan wel plaatst. Uit de hierboven aangehaalde landeninformatie blijkt overigens dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de Taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de Taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit zijn *accounts* op sociale media afgeleid zou kunnen worden dat hij zich kritisch uit ten aanzien van de Taliban waardoor hij dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of zijn *accounts* volledig te verwijderen.

Een louter verblijf in het Westen volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de Taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd, zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Verzoeker verklaarde dat hij nog af en toe contact heeft met zijn familie. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker werpt in zijn aanvullende nota, onder verwijzing naar een document van de *Danish Refugee Council* van 30 december 2022, meerdere vragen op omtrent de situatie van terugkeerders. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nog verwijst naar de Nansen Note: “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022, naar een verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022 en naar artikels van ‘VRT NWS’ van 14 augustus 2022 en 7 december 2022, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.8.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog en de bijgebrachte informatie doen hierover niet anders denken. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

In zoverre verzoeker wijst op de economische acties en maatregelen die door de internationale gemeenschap werden genomen na de machtsovername, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

De Raad stipt tevens aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. In dit verband dient opgemerkt dat de informatie die verzoeker in het verzoekschrift aanbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de werd gehoord bij het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens

van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS